

den Rigsdagsmand, som klagede over Rigsdagsprædiken. Det var ikke en simpel Henviſning til Sjællands Biſkop, der ſkede, men det var en Henviſning til Sjællands Biſkop om at foretage viſſe Skridt for Fremtiden for at forebygge Saadant. Jeg kan ikke negte, at det var et politiff Skridt, og hvor lille det end var, var det dog et politiff Skridt, ſom jeg ikke kan Andet end henregne til Svaghederne hos den Regjering, ſom jeg ønsker at støtte. — Jeg vil endnu omtale et andet Forhold, ſom nylig har ligget for, og ſom jeg ogsaa tror har været fremhævet i Preſſen, nemlig Vandfloden paa nogle af Derne. Jeg har den Ære at være Repraſentant for en Kredſ paa en af diſſe Der. Jeg tror ikke, at Regjeringen i det Væſentlige har forſømt at gjøre ſaadanne vigtige og reelle Skridt, ſom kunde være at foretage, men jeg kan ikke negte, at jeg tror, at det — og ikke mindſt for Regjeringens Anſeelse — er af en viſ Vigtighed, at man i et ſaadant Tilfælde ſtrax føler, at der er en Regjering. Man kunde ogsaa henviſe til England eller lignende ſelvregjerende Lande, men vi maa jo forſt og fremmeſt huſke paa, hvorledes Forholdene ere hos os, og jeg ſkal ikke indlade mig paa at foreſkrive Regjeringen, paa hvilken Maade jeg havde tænkt, at der kunde have været Anledning til ſtrax at optræde ſtærkere. Jeg er i det Mindſte perſonlig overbeviſt om, at Hans Majestæt Kongens varme Følelſe vilde have gjort, at han ſelv — ikke at tale om den høitærede Indenrigsminister — kunde have ønsket ſtrax perſonlig at være tilſtede i den Egn af Landet, ſom har lidt under Vandfloden. Et ſaadant Skridt af Hans Majestæt Kongen vilde have haft en politiff Betydning, og jeg formoder i det Mindſte, at et ſaadant Skridt væſentlig vilde være afhængigt af de høitærede Miniſtres Raad. Men for at noget Saadant ſkulde kunne tænkes, maatte Regjeringens Stilling overfor en ſaadan Sag være klar, og naar jeg ſkal ſige noget Reelt, ſom jeg tror, at Regjeringen har forſømt, ſaa maa jeg tilſtaa, at jeg havde ventet og ønsket, at Regjeringen i det Mindſte nu, men helſt lige ſtrax, havde givet et beſtemt og klart Indtryk af, hvorledes den vilde ſtille ſig overfor den Glæde, ſom er ſket. I den intereſſante Meddelelſe, ſom den høitærede Indenrigsminister har givet os om den Glæde, ſom er ſket, berørte han Spørgſmaalet om Erſtningen og udtalte, at denne tilbøds vilde blive afhængig af, hvorledes den private Belgjørenhed vilde ytre ſig, og jeg kan ikke negte, at dette netop er en af de Grunde, hvorfor jeg beklager, at Regjeringens Standpunkt ikke ſtrax har været ſaa klart og faſt, ſom jeg kunde have ønsket. Jeg er overbeviſt om, at den høitærede Indenrigsministers velvillige Følelſe ſtrax har bragt ham til at opfaſte dette Spørgſmaal om Erſtningen for ſig ſelv og maatte for hele Regjeringen, ſkøndt jeg ikke har nogen Kundſkab om Regjeringens Forhandlinger derom; men en af de Grunde, hvorfor jeg

netop kunde have ønsket, at Regjeringen ſtrax var optraadt klart og ſkarpt i denne Sag, ſaa at — om man end ikke kjendte Repraſentationens Stilling til Sagen — dog i det Mindſte havde kjendt de Anſkueller, ſom Regjeringen havde derom, er den, at det vilde have været heldigt ſærlig overfor den private Belgjørenhed. Det forekommer mig, at det er uhenſigtsmæssigt, at der netop der er Uklarhed tilſtede. Jeg ønsker ikke at forlange Mere af den private Belgjørenhed, end der kan være Anledning til, naar Staten maatte ſelv vil gribe ind, og den Maade, hvorpaa den private Belgjørenhed i det Hele taget har i Sinde at gaa frem, vil jo væſentlig komme til at afhænge af, hvorledes Staten ſtiller ſig til Sagen; thi til hvilke Klaffer af Befolkningen den ſkal udſtrække ſine Belgjæringer, og hvem den ſkal regne til dem, der have Trang til Hjælp, vil jo væſentlig bero paa, hvorledes det Offentlige ſtiller ſig. Og ſaa dette er et Punkt, hvor det forekommer mig, at Regjeringen kunde have optraadt nok ſaa hurtig, ſkarpt og energiſt, ſom den har gjort. — Jeg indrømmer, at diſſe ere Smaating, ligesom viſnok de fleſte Ting ſom der kunde være Anledning til ſærlig at nævne; men har jeg her vedet at nævne diſſe Ting, for ſaaledes lidt at karakteriſere vor nuværende politiff Silling, ſaa kan jeg ogsaa vove mig tilbage til Rigsdagsſamlingen i forrige Sæſſion, og ſaa er der ſtørre bekiendte Ting at fremhæve. Jeg tror imidlertid, at jeg allerede før har haft Leilighed til at ſige min Mening om adskillige af dem; ſaaledes med Hensyn til Fæſtesagen og med Hensyn til den afgaaede meget erede og af mig høitagede Finantsministers Stilling til Kreditbeviſerne. I denne Sag ſættede vi, men det var ham ſelv, der forlod Poſitionen, ſom vi havde vundet fra ham. Ja, jeg tror, at der er flere Spørgſmaal, hvori den høie Regjering hidtil har viſt ſig ſvagere, end det kunde ønskes af os, ſom ſkulde støtte den; men jeg tilſtaa, at, medens jeg paa den ene Side har dette at klage paa Regjeringen — og dette kunde maatte være ubvillet videre — ſaa beklager jeg tillige, at Regjeringen ikke i andre Retninger endnu beſtemtere og kraftigere har erklæret ſig villig til at tage Initiativet til de berettigede Fremſkridt, ſom jeg finder, at der kan være Spørgſmaal om at gjøre. Men jeg ſkal ikke nærmere gaa ind derpaa; hvad der nærmest foreligger her, og hvad der her er at betragte, er Finants-Politikken, der maa have Interæſſe for os. Jeg kan ikke Andet end i det Hele taget paaføjnne den høie Regjeringſ Finantspolitiff, baade den Retning, hvori den tidligere Finantsminister ledede de Reformforſlag, han bragte frem, ſom ogsaa det, ſom vi her have hørt fra den nuværende Finantsminister. Naar Finantsministeren før bebreidede Landſtthinget, at det iſſor havde ladet viſſe Skattelove og dermed det Væſentlige af Samlingens Reſultat falde, eſterat vi her med ſtort Beſvar havde reddet det lille Hele, ſom i mine Dine vel ikke var ſtort, men ſom dog